

MÁJOVÝ
SEN

| chybí začátek |

tak s rozličným voněním,
k tomu i s utěšeným zpíváním,
že jest toho příliš dosti bylo,
by se to v samém ráji dálo.
Tak jsme všickni o to myslili,
bychom tuto věčně byli
a brž i zjevně mluviec k tomu:
„Muož-li býti kde veselejší komu?“
I pravili všichni, že nemuože.
Budiž tobě chvála z toho, milý Bože,
žeš nám dal v tomto světě radost,
ješto obživuje naši mladost!
Jediné po smrti daj přijíti k milosti
a pojmi nás do věčné radosti,
tehdy bude všeho více než dosti!
Navrátím se k řeči této:
Když se jest počínalo léto
a všeliké koření již obžívalo,
všudy se již všecko zelenalo,
jakožto milý Pán Buoh zpusobil
ten čas, jako by se svět znova zrodil,
a jakožto měsíce máje vzdy bývá,
kdež svět jako znova obžívá.
Toho přeutěšeného máje
jest na světě dosti ráje
od lidí i od všelikých zvířat,
od kráľuov, od pánuov i od knížat,
od ptactva i ode všech živluov,
i ode všech veselých, čistých časuov,
jakož to všichni lidé muožte znáti,
kteří veselého světa užíváte.
A tak při tom toho nyní nechám,
než příhodu svú povím vám:
Když sem byl ustal v kratochvíli
a jiní se ote mne rozešli byli,
i jidech do pokoje svého,
když již tu nebylo žádného.
I lehnu do lože svého,
dostí bohatě ustlaného
kmenty, damašky i zlatohlavy.
Jakž doležech, poobráťiv hlavy,
a to k pravé (abych usnul) straně,

uda mi se spáti velmi náramně.
Tu poče mi se ve snách zdáti

| vyříznuté listy |

Tu mi jest hned ruky podala
a podavši i přistúpila,
objavši mě mile i políbila
a polbivši takto mluvila:
PANÍ MLUVÍ: „Teď jsi nyní se mnú, muoj milý,
Přijde-li kto, běda nám! [sám.
Hádaj, co by myslili sobě?
Vieť Buoh, že sem přišla k tobě
dobrým umyslem, nebť věrně z srdce přeji
a téhož se zase od tebe naději!“

„Ó má najmilejší, krásná paní,
já sem se zapálil v tvém milování,
že hořím právě jako v peci!
Prosím tvé milosti, rač se svléci
a lehnúti ke mně sem!
Pustím tě pryč přede dnem,
a ještě dobře před svítáním,
žeť já ty všecky přeráním,
ktož by tvé pověsti strážce byli,
žeť nic neustřehú, byť se zpadati měli!
A že budem zatiem kratochvíli míti,
jakž jedno sami budem chtíti.
Tu tepruv milost srovnáme s milostí
a naobjímáme se do sytosti
a budem veselé spolu ploditi
i všecko, což sluší k milosti, působiti.
Nevzal bych za to jmění všeho světa,
budu-li tě míti vedle svého boka!
Protož svlec se a lehni, mé utěšenie,
chceš-li, ať neumru ohněm pravého milování!“
PANÍ MLUVÍ: „Ó milý Bože, blázná takového,
kteréhož sem zvolila za milého!
By byl múdrý, nikdy by o to nestál,
aby mi mú milú čest odjal,
kteréz sem svěřila jako ctnému,
a ne jako lotru všetečnému!
Že mě chceš lúpiti ze cti bez lítosti,
buď Bohu žel mé milosti,

kterůž sem já k tobě měla
a tě ve cti věrně milovati chtěla!
A tys pak nestydatý člověk,
že chceš mi zkaziti muoj mladý věk,
neohlédaje se na mé urozenie
i na mú krásu, i na mé jměnie,
na mú víru, i na mú čest,
kteráž mi nadevšecko milá jest.
Nebo čemu bych já na světě byla,
když bych od tebe cti zbavil?
Již by má krása platila málo,
kdyby mi se tak dalo,
jakož tvé bláznovství žádá
a mne cti mé zbavití strádá.
Ješto by mi žádným zbožím nenahradil
(když by mě toho klénotu zbavil)
to, což by mi vzal malú věcť,
by se chtěl pro mě den ote dne séci
a mohi pobiti vešken svět —
když by mi vzal mé cti květ.
Tak by tvá žádost netrefná způsobila,
že bych sobě i všem v ohyzdu byla
a smála bych jednu věc učinila:
hned bych potud s tebú nemluvila
nechajíc tě v tom ustlání,
aby uměl panny, paní
jinak ctíti, kterážť se svěří!
A smála bych šla hned ze dveří
a potud tebe prázdna byla,
kdyžť jest má čest nemilá!“

PANÍ MLÁDENEC: „Má najmilejší, proč tak mluvíš?

Div jest, že mě tů řečť nezabíší!
Toť na mě právě hrom zjasna udeřil,
že bych tomu byl nevěřil,
abych měl dojtí této trti.
Nadál bych se spíše smrti!
A aby měla mysliti sobě,
abych já měl tvú čest tobě
nejméně čtm zkaziti —
račiž mi, má milá, jistě věřiti,
že bych radši stokrát umřel,
nežli o to se pokusiti chtěl!
A nevím, proč mi blázný dáváš?
Však ty svú čest v své moci máš
a té chovaj, jak ty koli ráčíš!
Proto věřím, že se nerozpačíš
a své víry také nezměníš,
ani slov svých proměníš,
s kterýmiž jsi k loži přistúpila.
Však vím, že pomníš, což mluvila.
Ač sem to rád velmi slyšel,
ale byl bych se prvé nadál
smrti náhlé, i něco více,
než sem tě uhlédal před sebú stojíce
tak přepěkné stvořenie,
pro něž sem již v utěšenie.
Takét sem byl v strachu dosti
a to jest svědomo tvé milosti.
Protož, prosím, nemysl toho,
činíš mi tím smutku mnoho!

A rač ještě poslyšeti,
coť chci tepruv pověděti:
Prosím, paní najmilejší,
jako tvuoj ten najvěrnější,
kohož ty pravíš, že v srdci máš,
že mi toho užiti dáš!
A nechajíc všeho zdráhaní
lehni, má najmilejší paní!
A lehni, mé najmilejší srděčko,
lehni, má přepěkná ženčičko!
A lehni, má najkrazší ruože,
neb mé srdce bez tebe býti nemuže!
Svlec se a lehni, má holubičko,
a polež mnoho neb maličko —
to buď všecko již při tvé vůli!
A což ty rozkážeš koli,
dokudž sem živ, tak má býti,
co chceš koli, to budeš míti
ote mne, a nic jiného,
podlé vuole srdce tvého!
A toť připovídám tobě,
žeť tě na vieru беру sobě
do tohoto lože svého!
A jsem-li syn otce ctného,
a k tomu pod svú cť a vierú,
i na svú duši to já беру,
žeť nic nepřekazím proti tvé vůli,
než tak se zachovám, jak kážeš koli!
A bychť měl i hrdlo ztratiti...“

/ chybí list /

MLÁDENEC MLUVÍ: K tomu já svolich bez rc
a řka: „Když tvá milost ráčí
mně věřiti tak mnoho,
lečť živ nebudu, zaslúžím toho!
A k tomu se vše státi má,
čehožkoli tvá milost žádá!“
A než tu řeč právě dokonach,
že ji hned nahú uhlédach
tak, jakž ji máť urodila.
Co jest tepruv pěkná byla!
Ani čtál, ani jakž živ vídal,
ani živý člověk kdy slýchal
o člověku takovém,
tak ušlechtilém a tak pěkném!
Žádný neumí vymluviti,
co jest krásy mohla míti!
Od vrchu hlavy i všecko tělo
žádné vady na sobě nemělo.
Ni živého, ani malovaného
neviděl člověka takového
nižádný živý, ani také já!
Buď žel, že jest kdy smrtedlná!
Já sem myslil sobě tak,
že jest najevě, mysle však
a nemoha dočekati, aby lehla ke mně,
div se srdce nerozpučilo ve mně
celú hořící milostí pravú,
vida tak čistú ženu, zdravú.

A když již lehnúti měla,
vokolo sebe všady pohleděla
a řkúc: „Věčný milý Bože,
tohoto mého těžkého hoře,
že pro milost čest, krásu i své jmění
dávám v jednoho muže svěřením!
Ale poněvadž pak miluji jeho,
nepyči kusa jednoho toho!“
Požehnavši se i vkročí do lože mého.
I počech ji objímati s ochotným líbaním,
s přechootným přitiskáním;
ana mne vzdy pamatuje,
kterak mne velmi miluje,
abych pomněl na její čest,
kteráž mi od ní svěřena jest!
A já vzdy kdes pěkně mluvím,
a proto vzdy svého hledím,
zda bych jí mohl kolena rozložit
a mezi ně se rychle vložit,
že mi přijde na to, slovo jakož praví:
„Chceš-li mému, má milá, zdraví,
ať neshořím jako v ohni,
tehdy v stranu svú nohu pohni!“
I zapru se svú nohú ze spaní,
že třeskne, jakož s hřímaním,
a psíček, kterýž pod ložem ležel,
lekl se toho, křikem zúpěl.
A já procítiv na loži sedech,
vohlédaje se hlavu zvedech,
a než sem ku paměti přišel,
pohleděch — a já podušku objal
a sedím s ní jako omámený,
pravý blázen otrěštěný!
Jakú sem měl ve snách žalost,

mohla by přijíti z toho zlost,
že jest to najevě něbylo!
Tak mi se srdce zarmútilo,
jako by mi otec muoj umřel.
I vstav z toho lože, pryč sem odšel. —
A protož ktož chce vesel býti,
ten musí snóm nevěřiti.
A má-li kto najevě pěknú ženu,
nedávaj jí v žádnú cenu
a věř jí jako příteli svému celému
a člověku velmi přemilému!
Miluj jí a ona tě také milovati bude
a žádnýť jí z toho nesvede,
žeť bude do smrti věrná tobě
a nedát tě žádnému zhyditi sobě.
Pakli kto ženě své nevěřít,
ať stává s oštipem u dveří
a k tomu ať jí jej v hrsti chová.
Ještě dosti činiti má,
aby ona neučinila,
což jest sobě umyslila!
Protož ktož chce vesel bývati,
ten má své ženě věřiti,
aby vida, učinil se toho nevida.
Ujmeš sobě mnoho smutka
a budeš vzdycycky vesel právě,
čině sobě všudy zdravě.
Na svém srdci i v myšlení
budeš mítí utěšení,
na tom světě velikú radost
a na onom boží milost.
Rcemež všickni spolu: Amen,
ať nás nezže věčný plamen!

